

Alavere kooli leht

MÄGRA-MIKU

POSTIPAUN

04.11.2010

nr 1 2010/2011 õa

SEEKORD KOOLILEHES:

INTERVJUU ÕPETAJA HELIGA

KOOLIS TOIMUNUD
ÜRITUSTEST:

ÕPETAJATE PÄEVA ELAMUSED,
KAPSAJOOKSU KOGEMUSED,
HÕIMUPÄEVA TÄHISTAMINE,
MATK TAMMSAARE
MATKARAJAL,
AHHAA TEADUSKESKUSE
KÜLASTAMINE

ÕPILASTE OMALOOMINGUT

LIBAUUDISED

Kartulid on võetud, saarepuud
kolletavad.

Päevalilledel on seemned küpsed,
antoonovka alt

tuleb mädanevate õunte lõhna - ikka
on töid rohkem kui päevi ja midagi
jääb ikka korjamata, koristamata,
lõpetamata.

Peenramaa tuleb kaevata, tara
parandada -

siis võib minna, taevas jääb paksult
pilve;

varsti on lehed langenud, varsti
on asjade olemus jälle selgemini näha:
arukase raagus oksad kõikumas
halli hämarduva taeva taustal.

(Jaan Kaplinski)

MINU TÖÖ ONGI MINU HOBI!

INTERVJUU ÕPETAJA HELIGA

Õpetaja Heli Karu, kes valiti Harjumaa aasta õpetajaks 2010, õpetab ka Alavere koolis laulmist ja muusikat. Mägra-Miku palus õp Helilt väikese intervjuu.

1. Kui kaua Sa oled Alavere kooliga seotud olnud?

Kõik sai alguse juba aastal 1988, kui asusin Alaveres tööle solfedžo- ja klaveriõpetajana. Siin oli siis Kehra Lastemuusikakooli filiaal ja tegelikult oli üheks minu õpilaseks ka õpetaja Kristina. Siis olin veidi ka koolis paari algklassi muusikaõpetaja, järgnesid mõned aastad, kui kodus lapsi kasvasin ja taas olin Alaveres – hakkasin õpetama vanemates klassides muusikat ja nüüd olen siis juba kogu kooli muusikaõpetaja.

2. Kas Alavere kooli õpilased on nende aastate jooksul laulmisesse ja muusikasse kuidagi teisiti suhtuma hakanud?

Ma arvan, et alguses oli pillimänguhuvilisi lapsi rohkem. Muidugi oli ka koolis lapsi praegusest enam.

Muusikaõpetus on aga samasugune aine nagu kõik teisedki. Viimastel aastatel on sisse viidud palju uuendusi ja antud õpetajale rohkem vabadust. Olen seda ka varem üsna julgelt kasutanud ja seepärast arvan, et minu aine enamusele ikkagi meeldib.

Laulmise osas arvan nii, et alati on neid, kes on väga suure lauluhuviga. On neid, keda tuleb veidi ergutada ja eks ikka jääb ka selliseid õpilasi, kes kohe üldse mitte ei taha laulda.

3. Kui populaarne on Sinu arvates Alaveres laulmine praegu?

Kui arvestada, et lastekooris laulab praegu üle 20 tüdruku ja koolis on üldse veidi üle 80 õpilase, siis see on päris suur protsent. Ka tundides laulame väga palju ja see meeldib peaaegu kõigile. Kõikides klassides on välja kujunenud oma lemmiklaulud, mida siis ka väga tihti laulda tuleb.

4. Kui palju aega võtab õigupoolest laulupeoks valmistumine? Kuulda on, et 2011. aasta koolinoorte laulupeoks ettevalmistus juba käib.

Laulupeoks valmistumine algab tegelikult mitu aastat enne pidu ennast. Näiteks tuli koorid 2011

aasta laulupeole registreerida juba selle aasta aprillikuus. Seepärast tuli ka lastekoori koosseis eelmisel õppeaastal paika panna. Tavaliselt saabuavad ka noodid juba umbes 1, 5 aastat enne pidu, kuid sel korral jäid korraldajad sellega väga hiljaks ja saime alles sügisel lauludega tegelema hakata. Repertuaar on väga raske ja väikese kooli koorile üldse mitte jõukohane. Sellegipoolest teeme tõsist tööd ja tahame ikkagi peole pääseda.

Ettelaulmine on juba märtsi lõpus, laulupidu ise alles juulis.

5. Mille kõigega Sa peale Alavere ja Raasiku koolis töötamise veel tegeled?

Kui koolides umbes kella 15-16 vahel lõpetan, siis sõidan Kehrasse ja alustan

tööd oma laulustuudio ansamblite ja solistidega ning Anija valla poistekooriga.

6. On Sul ka hobisid, millega Sa tööst vabal ajal tegeled?

Võin öelda, et minu töö ongi ka minu hobi. Ega muudeks hobideks küll mingit erilist aega jää. Õhtuti tahan kindlasti jõuda umbes 1,5 tunnisele kepikõnniringile ja see on tegelikult ka kõik.

7. Kui palju Sa saad oma perega koos olla?

Tööaasta jooksul küll üsna vähe aega, sest muusikaõpetaja elukutse juurde kuuluvad paratamatult ka erinevad üritused nädalavahetustel. Vabadel nädalavahetustel käime vahel külas ja mõnes niisama toredas kohas. Kindlasti olen perega koos kogu pika suve – siis ei planeeri ma mingeid erilisi tegevusi ja oleme niipalju koos, kui võimalik. Meil on kujunenud ka traditsioon, et igal suvel võtame ette ühe pikema perereisi. Sel suvel jäi see kahjuks ära, aga 2009. aasta suvel käisime näiteks Norras.

8. Kas Sinu lapsed ei nurise, et neil selline ülitoeimekas ema on?

Minu lapsed on juba üsna suured ja nad on õppinud aru saama, mis elukutsega on tegu ja et seda tööd ei saa lihtsalt teisiti teha. Ma ei ole neile kõike ette-taha ära tegemas ja nad on kujunenud väga iseseisvateks ja tublideks ning saavad paljude asjadega

suurepäraselt hakkama. Ka on nad kõik minu koorides-ansamblites laulmas ja seetõttu saavad kõigest ka realselt ise osa.

9. Lugemisaastale mõeldes – milliseid raamatuid Sa armastad lugeda?

Kuna lisaks tööle olen ka üliõpilane, siis viimastel aastatel olen pidanud piirduma vaid õppekirjandusega, muuks lugemiseks lihtsalt aega ei jää. Muidu aga meeldib mulle lugeda reaalselt elu kirjeldavaid raamatuid, mis on sügava sisuga ja räägivad erinevatest inimestest. Ka reisikirjeldusi on väga huvitavad lugeda.

10. Kas Sa võiksid tuua näite ühest eriti sügava mulje jätnud raamatust?

Kindlasti on üks eriti sügava mulje jätnud Erich Maria Remarque raamat “Triumfikaar”. Kaks lihtsama sisuga raamatut, mis mulle ka väga meeldinud on, on J.S. Bachi pere elu kirjeldav raamat „Anna Magdaleena Bach“ (M. Wintersteiner) ja filmi „Helisev muusika“ põhine raamat „Trapi pere ansambel“ (M.A von Trapp).

Aitäh, et Sa leidsid aega Mägra-Miku küsimustele vastata!

KAPSAJOOKS

Koolis oli kapsanädal ja selle raames toimus 21. septembril kell 14.00 Alavere pargis kapsajooks. Jooksust võtsid osa 5.–9. klassi õpilased, igast klassist oli välja pandud kuueliikmeline võistkond. Võistkonnas pidi olema kolm poissi ja kolm tüdrukut. Kõik osalejad pidid jooksma ühe pargiringi, kapsapea käes. 9. klassi võistkond, kes jooksu algusest peale juhtis, võitis. Teiseks jäi 7. klass ja kolmandaks 6. klass. Kuna kapsajooks ei ole igapäevane asi, küsisin osadelt jooksjalt, mis tunne kapsaga joosta oli.

Kalli: Ebamugav oli.

Viola: Väga halb.

Tanel: Jama. Raske oli joosta.

Kardo: Erakordselt super!

Toivo: Normaalne.

Marta: Raske.

Diana: Väsitav.

Anni: Nõme. Imelik.

Selle pisikese küsitluse järgi otsustades ei meeldinud kapsajooks just paljudele.

Reelika Virma

9. KLASSI MÄLESTUSED ÕPETAJATE PÄEVAST

1. Mis on Sinu kõige eredam mälestus õpetajate päevast?

Carmen: Üks 1. klassi õpilane tõi mulle lilli. Õpilased võtsid mind naeratusega vastu ja see andis julgust juurde.

Tanel: Sain õpilastele hindeid panna ja neid mängima sundida.

Kaarel: Kõige eredam mälestus ongi see, et lastele väga meeldisid need tunnid, mis neil õpetajate päeval toimusid.

Kerli: Lapsed tahtsid õppida ja neile meeldis, et ma neid aitasin, kui nad ei osanud. Tundi eriti ei segatud ja tahvli ette tuldi hea meelega.

Reelika: Minu eredaim mälestus on see, kuidas õpetajad mu kõne ajal nutma hakkasid, järelikult läks see neile hinge. Õpetajate toas oli palju süüa ja seal oli lahe olla.

Pavel: Õpilased olid üllatavalt vaikselt ja tegid tööd.

Aleksandr: Kui tulin tundi, olid „toredad“ õpilased tunnitöö ära peitnud ja tahtsid ära minna. Ma leidsin aga tööülesanded üles ja õpilased olid väga pettunud.

Allar: Sain koolimajas korra majja lüüa nagu õpetajadki.

Elvar: 5. klassiga oli kõige parem õppida. Kõik olid vaikselt ja tegid kaasa.

2. Mis oli kõige raskem, mis kõige meeldivam?

Carmen: Kõige raskem oli see, et õpilaste töötempo on erinev ja kuna väikesed on kannatamatud, pidin kiirematele muud tegevust leidma. Meeldivaim oli see, et

õpilased olid tublid ja said tööga väga hästi hakkama.

Tanel: Minu jaoks oli kõige raskem õpilaste korralekutsumine, et ei lollitataks ega tundi segataks. Meeldis aga see, et

õpilased tänasid laheda tunni eest.

Kaarel: Ka mul oli kõige raskem tunnis korda luua, et keegi ei kakleks ega lollitaks.

Kerli: Kõige raskem oli muidugi segajaid korrale kutsuda, sest

nad ei tahtnud kuidagi oma tegevust lõpetada. Meeldiv oli aga see, et üks algklassi laps tõi mulle ilusa lille.

Reelika: Kõige raskem oli, kui õpilased midagi teha ei tahtnud. Kuigi jah, ka mul hakkas igav. Meeldiv oli see, et päev läks korda ja meeldis inimestele.

Pavel: Kaks tundi niisama istuda oli kõige raskem. Meeldivam oli ikka õpetada.

Aleksandr: Raske oli vanemate klassidega, kes vastu hakkasid ja õppida ei tahtnud. Väikesed aga õppisid usinalt.

Allar: Midagi rasket polnudki. Meeldiv oli kuulda, et klassides on vaikus.

Elvar: 6. klassiga oli kõige raskem õppida, sest nad vingusid pidevalt, et ei oska. 5. klassis oli seevastu hästi meeldiv õpetada, kõik tegid korralikult tööd.

3. Kas peale õpetajate päeva muutus sinu suhtumine õpetajate töösse?

Carmen: Ma arvan küll. Õpetajaks olemine ei olegi nii lihtne, nagu see esialgu paistab.

Tanel: Ma allun nüüd rohkem õpetajate korraldustele ja ei räägi enam nii palju tundides.

Kaarel: Saan nüüd aru, et õpetajate töö on väga raske ja vaevanõudev.

Kerli: Sain omal nahal tunda, kui raske on ikkagi klassi korrale kutsuda.

Reelika: Tean juba ammu, et õpetamine on raske töö. Ma teadsin, mis mind ees ootab.

Aleksandr: Ega see kerge töö pole.

4. Kuidas Sulle kokkuvõttes õpetajate päev meeldis?

Carmen: See oli eriline päev ja jääb kindlasti meelde.

Tanel: Tegelikult oli päris hea päev, kui välja arvata mõned sündmused, mis mu tunnis aset leidsid.

Kerli: Kokkuvõttes oli õpetajate päeval väga kiire, kõikides klassides ei jõudnudki vaatamas ja pilte tegemas käia. Nii et oleks võinud natuke pikem päev olla.

Reelika: Tunnis oli natuke igav, aga õpetajate toas ja teistes klassides käia oli väga lahe.

ÕPILASTE ARVAMUSI

Kristin (6. klass): Mõnes tunnis oleks võinud ka midagi huvitavat teha.

Peeter Enrik ja **Signe** (6. klass): Igavad tunnid, halvad õpetajad. Saime vähe kommi.

Brätten (5. klass): Mina sain küll palju kommi ja kiituse ja ei pidanud õppima.

Janeli (5. klass): Mulle meeldisid tunnid väga, sest ma sain kiituseid ja komme. Vahetunnid olid ka toredad. Kõige rangem oli õpetaja Kerli.

Ege (5. klass): Minu arvates oli ka kõige rangem õpetaja Kerli. Meeldis see, et sain kaks kiitust ja palju komme.

Mark ja **Anete-Grete** (5. klass): Kerli oli kuri, Joosep aga hea õpetaja.

Peeter (5. klass): Mulle jäi meelde see, et ma sain ajaloos jutustamise eest nelja ja komme ka.

Janelyn (6. klass): Ajalootund oli jah lahe, sai palju nalja ja me lollitasime tunnis.

Mirjam (7. klass): Sel aastal ei olnud õpetajate päev väga huvitav. Tunnis ainult lollitati ja komme visati üle terve klassi laiali. Tunnid olid igavad. Ainuke hea asi oli, et tunnid olid lühemad.

Marta (7. klass): Parim oli inglise keele tund, sest mulle toodi muffinit.

Caroli (7. klass): Ma käisin 1. klassi tunnis, kus õpetas Carmen. Vaatasin, kuidas lapsed

kirjutasid tahvlile vigaseid lauseid – see oli nii tuttav ja armas.

Rait (7. klass): Ma mäletan õpetajate päevast kõige hullemat – vene keele tundi.

Hendrik (6. klass): Ma sain venku tunnis Power Hit Radiot kuulata. Meelde jäi ka see, kuidas Signe viskas õpetaja Sassi tooliga.

Viivi (8. klass): Õpetajate päev oli lihtne ja kiire, sai palju nalja. Hea oli see, et tegelikult on meil reedeti 7. tundi, aga tänu õpetajate päevale saime varem koju.

Elisabeth (8. klass): Mäletan seda, et tundides (v.a kirjandus ja matemaatika) õppima ei pidanud. Saime häid hindeid mitte millegi eest.

Marian (8. klass): Vene keel möödus naerdes, kehaline kasvatus lõppes sellega, et saime põhjuse puudumised. Ajaloost saime üldse vabaks. Kõige rohkem meeldiski vene keele tund, sest seal oli „õpetajal“ tunnitööde leht ära kadunud ning keegi oli ta toolile kaktuse okkaid pannud.

Kardo (8. klass): Paar plaani läks mul veits nihu, muidu oleks ikka rägelt nalja saanud. Ma käisin ise igal pool tundides ja vahepeal õpetasin neid väikeseid lapsi oma elutarkusega. Ma arvan, et nad olid pärast seda kohe palju targemad.

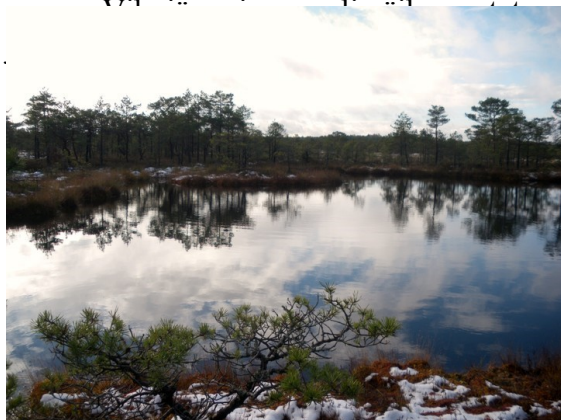
Marten (8. klass): Jama oli see, et pidi õppima ja palju rohkem kui tavaliselt.

MATK TAMMSAARE RADADEL

12. oktoobril käisid 8. ja 9. klass Järva - Madise Tammsaare matkarajal. Giid oskas raba kohta väga palju rääkida. Nägime ka ühe põdra skeleti jäänuseid.

Enne matkaleminekut rääkisid klassijuhatajad, et selga on vaja kindlasti soojad riided ning jalga veekindlad jalanõud panna. Siiski leidis õpilasi, kellel kummikuid jalas polnud ja kuiva jalaga nad ei pääsenudki. Kohati oli laudtee üle ujutatud ja pidi läbi vee minema. Ümbrust polnud aega eriti vaadatagi, sest laudtee oli libe ja pidi vaatama, kuhu astud.

Kõik, kes kummardada viitsisid, said oma päevase C-vitamiini koguse jõhvikaid süües kätte. Giid rääkis, et selleks piisab 15 jõhvika söömisest.

Kui matkarada, mis oli 4,5 km pikk, läbi käidud, sõitsime bussiga Simisalu looduskeskusesse, kus me suppi ja kooki süüa saime. Ka siin oli vaatetorn ja kõik, kes kõrgust ei kartnud, ronisid torni. Vaade oli ilus. Minu arust oli väga lahe päev ja sellist asja võiks korrata.

Reelika Virma

HÕIMUPÄEVAL KÜLASTASID MEIE KOOLI HANDID

13. oktoobril tähistasime koolis hõimupäeva. Meil käisid külas kaks handi naist, kes meile oma päritolust ja kommetest rääkisid. Saime teada, et tegelikult võiksime me kõik endid hantideks nimetada, sest tõlgituna tähendab see inimest. Mõlemad handid tantsisid oma rahvustantse ja laulsid sinna juurde. Kolm vabatahtliku poissi ja tüdrukut said ka tantsu õppida. Lisaks loeti handikeelset luuletust ja räägiti muinasjuttu.

Handid on Venemaal, Lääne-Siberis, Obi jõe vesikonnas elav soomeugri rahvas. Enesenimetused on *hantõ* ja *kantõk*, venelased on neid kutsunud *ostjakiteks*. Esmakordselt on hante mainitud *ostjakite* nime all 1572.

Ungari keeleteadur P. Hajdu järgi jaotatakse hante dialektide alusel põhja-, lõuna- ja idahantideks. Handi keele murded on seejuures nii erinevad, et see teeb nende omavahelise suhtlemise väga

raskeks. Handid ise jaotavad ennast jõgede järgi, mille kallastel nad elavad.

2002. aasta ülevenemaalisel rahvaloendusel loendati hantide rahvaarvuks 29 000 inimest, kellest handi keelt räägib 48%. Praeguseks ajaks on alles jäänud vaid ida- ja põhjahandid. Lõunahandid on venelaste pealetungi tõttu välja surnud.

1930. aastatel kannatasid handid nagu teisedki Lääne-Siberi põlisrahvad kollektiviseerimise all, mille käigus jõukamad inimesed, nn kulakud jäeti oma varast ilma ning šamaanid vangistati või tapeti. Lapsi hakati saatma vastu vanemate tahtmist internaatkoolidesse, kus õppetöö toimus valdavalt vene keeles.

Handid on ette jäänud maailma suurimate maagaasi- ja naftavarude ammutamisele, mis algas 1960. aastatel ja kestab tänaseni suuremas matus kui kunagi varem. Neilt on ära võetud karja- ja jahimaid, neid on asustatud ümber ja reostatud nende elukeskkonda. Seoses naftatööstusega on tulnud hantide ja manside territooriumile elama suur hulk

inimesi mujalt Venemaalt ja see on jätnud põlisrahvad oma elualadel suurde vähemusse. Paljusid hante on sunnitud traditsioonilist eluviisi lõpetama ja asuma paikselt elama mitmerahvuselistesse asulatesse, see aga on vaid kiirendanud hantide assimileerumist. Kui veel 30 aastat tagasi oli laialdastel aladel levinud suured handi kogukonnad ja traditsiooniline eluviis, nüüdseks on

see kadunud või kadumas.

Handid on aga alates 1980. aastate lõpust oma õigusi kaitsma asunud, võideldes eriti omavolitseva naftatööstuse vastu. Samuti on toimunud rahvusliku eneseteadvuse kasvades kultuuri, keele, kooli, omakeelse meedia taaselavnemine. 1989. aastal loodi ühendus „Spasenije Jugrõ“, mis võitleb hantide ja manside õiguste eest.

KASUTATUD ALLIKAD:

<http://www.erm.ee/?lang=est&node=486&parent=83>
<http://haldjas.folklore.ee/~anzori/HANT1A.HTM>

Reelika Virma

ELAMUSTEJAHIL AHHA TEADUSKESKUSES

20. oktoobril käisid 4.-6. klassi õpilased Tallinnas AHHA Teaduskeskuses. 4. klassi õpilased meenutavad, mida kõike seal näha, teha ja kogeda sai.

Silleriin: Vaatasime 4D filmi „Kosmoseralli“. Pidime ka turvavööd kinnitama, sest me liikusime ette, taha, paremale ja vasakule. Veel väntasin pöranda külge kruvitud jalgrattal ja vaatasin, kui mitme tulukese süttimiseks vajalikku elektrit ma tootsin. Siis sai

kaaluda, kui palju sa teistel planeetidel kaalud. Näiteks Pluutol kaaluksin ma 2, 6 kg, Kuul aga 6 kg.

Janet: Pärast põhjalikku euro-teemaga tutvumist täitsin töölehte ja teadsin kõiki vastuseid. Auhinnaks olid šokolaadimedalid. Võtsin osa ratastoolirallist – see oli päris väsitav. Pikutasin siis natuke naelavoodis, mis ei teinudki väga

haiget. Me oleme kunstitunnis vaadanud, kuidas liiva peale joonistati. AHHA keskuses proovisin ise ka seda teha.

Elina: Kõige ägedam oli ikka 4D kinos olla. Vahepeal kukkusime kuskile rohelisse auku, siis sõitsime vastu puud ja mul kukkusid isegi prillid eest ära. Me karjusime ka vahepeal. Siis vaatasime, kuidas tornaado tekib ja istutasime puid.

Getrin: Mitmes ruumis sai eurorahaga tutvust teha. Selleks oli muuhulgas ka puutetundliku ekraaniga arvuti. Kõige rohkem meeldis mulle üks roheline sein, mille küljes helendasid nupud nagu jaaniussid. Nendele nuppudele pidi pihta

saama. Kinos oli ka väga tore: tundus, nagu oleks see kõik päriselt. Me pidime ette panema ägedad prillid, mis olid suured nagu tõllarattad.

Mark: Seal oli suur maakera, mille peal olid väikesed punased nupud. Nupu peale vajutades sai teada, mis koht see on. Me meisterdasime ka päikesesüsteemi. Vahepeal läks elekter ära, aga tuli kohe tagasi.

Kimberly: Enne AHHA keskusesse minekut käisime me ka vabadussamba

juures. Ma oleks kohe tahtnud 4D kinno minna, aga enne pidi ringi vaatama ja viktoriini tegema. Mängutoas läks silme eest kirjuks, sest seal oli lihtsalt nii palju teha. Ma sain palju asju teada, ainuke asi, millega midagi teha ei saanud, oli Play Station.

Aleks: Vaatasime 4D kinos „Kosmoserallit“. Kui prillid ette panime, tundus, nagu oleksime ise filmi sees. Me tegime ühe kolliga võidu ja sõitsime raudtee peal, kus ka rongid sõitsid. Kui prillid eest võtta, oli kõik nagu udu sees.

Sven: Ma proovisin ka ratast, mis näitas,

kui palju saab elektrit, kui väntad. Ratastooliralli oli lahe. 4D kino oleks veel tahtnud vaadata, aga ei saanud. Poes saime ka käia. Siis

läksime bussi peale ja hakkasime kiitma, kui vägev kõik oli.

Kaili: AHHA keskuses oli kõik vapustav. Sain palju teada euro kohta, proovisin energiarattal vändata, tegin ratastoolirallit. Seal oli veel tornaadomasin, naljapeegel ja naelavoodi. 4D kino aga ei unusta ma iial! Jalad värisesid pärast veel tükk aega.

METSAHALDJAS

Tanel Lilleväli

Oli imeilusa päeva algus: ojad vulisesid, linnud laulsid ja päike oli just tõusnud. Korraga läks taevast mustaks, tolmu lendas ja prantsaki! kukkus puu mu kõrvale. Ma puudutasin seda puud ja tundsin temaga sidet, tajusin ta valu, piina, hirmu. Järsku tõmmati ta põõsastesse. Olin väga hirmunud, kui nägin põõsaste vahelt eredat valgust. Arvasin, et see on maahaldjas, aga eksisin. See valgus mürises ja mürtsus ja praksus, siis seisis

minu ees tohtu suur masin, mis oma käppadega rebis puid maa seest välja.

Ma nägin inimesi, kes kõndisid suurte kirvestega, lüües iga puud nende

ees. Naerdes tammusid nad minu poole.
Kuulsin, kuidas puud mind appi hüüavad,
aga ma ei osanud midagi teha. Olin sellest
katastroofist nii meeleheitel, kuni minu
juurde tuli maahaldjas. Me pidasime
natuke nõu, võtsime julguse kokku ja

näitasime ennast inimestele. Peale seda
lõpetasid nad metsa raiumise. Enne
inimeste lahkumist puhusime neile „ei
mäleta eilset päeva“ pulbrit peale. Nii see
hullumeelne päev lõppeski.

TÄHTEDELE

Reelika Virma

Tahan teile rääkida,
mis mul hinges on.

Tahan teile meenutada,
miks teid vaja on.

Valgustate öist taevast
säraivate silmadega.

Moodustate kujutisi,
tulevikku ennustate.

Inspireerite inimesi
taevaeltu vaatama,

taevaeltu austama
ja seda mitte häärtama.

Hingedele näitate teed,
igale neist annate tähe.

Lähedasi saavad nad nii
vaadata ja kaitsta.

Öös ulukid käivad mööda
teie valgustatud rada.

Eksinuile näitate teed,
kurjad eksitate ära.

Täidate soove tuhandeid,
igaüks neist erinev.
Teie käes on õnn ja tulevik,
mu säravad tähed.

VIKERKAAR

Kalli Mätlik

Tänu vihmale ja päikesele
sündisid sina!

Tänu looduse imele ja väele
lood sina, vikerkaar, inimeste näole
naeratuse.

Tuhanded inimesed tänavad,
tuhanded veed sillerdavad,
lugematud piisad langevad,
lugematud päikesekiired kiirgavad.

Sinu seitse värvi:

punane, oranž, kollane,
roheline, helesinine, sinine

ja lõpuks ka lilla,

on nii lähedal,

aga samas nii kaugel.

Seda kõike vaadates silm puhkab
ja hing on rahul.

LAUL TÄHTEDELE

Carmen Linnumäe

Teie säravale vaatamalt üles,
te juhatate teed pimedal ööl.

Te tulete, kui aeg on käes,

mu tähed.

Te puudumist märgataks kohe.

Teie vilkuvast särast inspireerituna
sünnib nii mõndagi uut:

tähistaevast maaliva kunstniku
karjäär,

Romeo ja Julia keelatud armastus,

helilooja kuulsust koguva teose
viisijupp.

Te kogete inimeste muresid ja
rõõme,

te näete sõbrannade tülisid
ja suurte rõõmude jagamist.

Te elate vaid külmas pimeduses,
kuid üksteise soojuse ja kaaslase
Kuuga

elate üle kõik karmid talveööd,
suuremeelsed tähed.

*(Tüdrukuid inspireeris Ernst Enno luuletus
„Laul päikesele”).*

LIBAUUDISED

EDASPIDI SÜÜAKSE SÖÖKLAS SÖÖGIPULKADEGA.

Alavere koolis läbi viidud
söömiskultuuri uuringu tulemused
näitavad, et meie kooli õpilased ei
oska noa ja kahvliga korrektselt
süüa. Probleemi lahendamiseks
hakatakse nüüdsest koolisööklas
sööma hoopis söögipulkaodega nagu ka
Hiinas ja Jaapanis. Kui õpilased
suudavad söögipulkaodega viisakalt
toime tulla, võib taas kaaluda noa ja
kavli kasutuselevõttu.

SÜGISVAHEAEGA PIKENDATAKSE KAHENÄDALASEKS.

Elu on näidanud, et õpilastega
võrreldes on õpetajad märksa
tõsisemas stressis ning vajavad

õpilastest rohkem puhkust. Probleemi
lahendamiseks otsustati sügisene
koolivaheaeg kahenädalaseks muuta,
jõuluvaheaga kestab aga edaspidi
ilmselt terve kuu.

**TEISE VEERANDI TEISE NÄDALA
TEINE PÄEV ON ÜLEMAAILMNE
KIRJU SOKI PÄEV.** Kõik käivad
ringi, erinevad sokid jalas. Sel aastal
tähistatakse kirju soki päeva esimest
korda ka Alavere koolis. Nii et teise
veerandi teise nädala teisel päeval
tulge kõik kooli rõõmsate kirjute
sokkidega!

1. KLASS saavutas koolis esimesel
veerandil nii häid tulemusi, et nad
kõik viidi juba praegu 2. klassi üle.